

**N:o 13.**

Ank. till Riksd. Kansli den 24 April 1877, kl. 5 e. m.

*Utlåtande, i fråga om förändrade bestämmelser rörande Riksbankens  
sedelutgifningsrätt.*

Banko-Utskottet, som det enligt dess instruktion åligger att hos Riksdagen föreslå af Utskottet nödiga funna ändringar i det för Riksbankens rörelse och förvaltning gällande reglemente och som för sådant ändamål genomgått samtliga delar af detsamma, har, innan betänkande till Riksdagen aflåtes med förslag till de ändringar och tillägg Utskottet dervid ansett böra i reglementet göras, funnit lämpligast att derförut särskildt afgifva utlåtande öfver en af Herr *A. O. Wallenberg* inom Riksdagens Första Kammaré väckt motion (N:o 17) om förändrade bestämmelser rörande Riksbankens sedelutgifningsrätt och metalliska kassa, hvarefter Utskottet kommer att i ett sammanhang göra framställning hos Riksdagen om de ändringar i reglementet, hvilka dels i följd af Riksdagens blifvande beslut i anledning af denna motion dels ock i öfrigt må finnas erforderliga.

I berörda motion angifver Herr Wallenberg det af honom i omförmälda hänseende väckta förslaget innebära dels, att Riksbankens utelöpande sedlar må uppgifvas vara det, som man anser böra genom reglementariska stadganden begränsas, och att försäljning af Riksbankens postremissveklar likasom mottagandet å folioräkning må till sina belopp kunna bestämmas af Riksbankens styrelse utan all redovisningsskyldighet härför i de öfversigter öfver Riksbankens ställning, hvilka offentliggöras, dels ock att silfver och silfverskiljemynt hädanefter icke må upptagas såsom grund för banksedelutgifningsrätten och att följaktligen den hittills brukliga benämningen me-

talliska kassan må utplånas ur bankoreglementet; hemställande Herr Wallenberg i öfverensstämmelse härmed:

1:o) att, med upphäfvande af nuvarande §§ 5 och 6 i bankoreglementet, dessa §§ må komma att erhålla följande lydelse:

§ 5. Allt Riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt guldmynt samt omyntadt guld utgör den Riksbankens guld tillgång, hvarpå banksedelutgifningsrätt får grundas.

§ 6. Riksbanken må icke utlemna eller på en gång i allmänna rörelsen utelöpande hålla egna banksedlar, hvilka, jemlikt § 72 Regeringsformen, för mynt i riket må erkännas, till större belopp än som sammanlagdt motsvaras af

a) Riksbankens grundfond enligt § 3.

b) Riksbankens reservfond enligt § 4.

c) Riksbankens guld tillgång enligt § 5.

d) Riksbankens hos banker och bankirer å utrikes orter egande fordringar; och

2:o) att Banko-Utskottet behagade uti öfriga §§ uti bankoreglementet i stället för uttrycket "metalliska kassan" införa Riksbankens guld tillgång eller, der frågan gäller vård och förvar af guldmynt eller silfverskiljemynt, då i hvarje fall begagna de uttryck, som kunna finnas lämpliga.

Med särskildt afseende derå att berörda förslag omfattar de i fråga om Riksbankens ställning till landets penningeväsende synnerligen viktiga stadgandena angående metalliska kassan, sedelutgifningen och beräkningen af sedelstocken samt förhållandet emellan denna och metalliska kassan, ansåg Utskottet vid frågans första behandling sig böra anmoda Fullmäktige i Riksbanken att öfver förslaget sig utlåta; i följd hvaraf ock Fullmäktige under den 22 sistlidne Februari till Utskottet inkommo med en skrifvelse i ämnet af följande innehåll:

"Sedan Herr A. O. Wallenberg hos Första Kammaren väckt bilagda till Utskottet hänskjutna motion N:o 17 om förändrade grunder för Riksbankens sedelutgifningsrätt, har Utskottet, medelst beslut den 31 nästlidne månad, anmodat Fullmäktige att öfver samma motion afgifva yttrande.

De af motionären för förslaget anförda grunder äro, att "hvarje sak må i Riksbankens reglemente komma att benämnas vid nu brukliga, mera allmänt antagna namn", enär det icke "torde kunna förnekas, att större enkelhet och reda vinnes, i fall man blifver enig om att allmänt begagna samma uttryck då det är fråga om samma sak". Vid genomläsning af motionen befinnes, att det är på de i Riksbankens reglemente använda benämningarne "utelöpande sedlar" och "sedelstock", som motionärens öförmälda grunder skulle tillämpas. Men af nämnda benämningar betyder "utelöpande

sedlar“ i Riksbankens reglemente alldeles detsamma, som det betyder hos andra sedelutgifvande penningeinträttningar, och “sedelstock“ åter är något, som icke finnes hos andra svenska banker än Riksbanken. För att under sådana omständigheter åstadkomma, det samma sak må benämnas vid samma namn och dertill vid mera allmänt brukliga namn, måste tillvägagåendet blifva egendomligt, och motionärens förfarande jäfvar icke ett sådant antagande. För “utelöpande sedlar“ har han icke funnit något annat namn än det, som redan i Riksbankens reglemente begagnas, men, hvad “sedelstock“ beträffar, stryker han helt enkelt ut både namnet och saken. Att detta skulle vara att “allmänt begagna samma uttryck, då det är fråga om samma sak“ torde vara en lika fullständig förvillelse, som det många gånger visat sig vara att tro sig vinna “enkelhet och reda“ endast genom att stryka bort namn eller saker.

Om sålunda hållbarheten af den grund, från hvilken motionären sjelf anger sig hafva utgått, icke lærer kunna anses obetviflad, synes detta äfven vara fallet med åtskilliga af de ändringar, hans förslag innefattar. Att ordna Riksbankens sedelutgifningsrätt på sådant sätt, att de garantier för Riksbankens fortgående verksamhet, hvilka varit afsedda att vinnas genom den stadgade beräkningen af Riksbankens sedelstock, skulle alldeles lemnas å sido, lærer icke kunna anses välbetänkt. Under gynsamma förhållanden fortgår rörelsen utan svårigheter, men det är icke dylika förhållanden, på hvilka man bör hafva ögonmärke, då det gäller att lagstifta för sedelutgifningsrätten. Det medel, hvarmed man annorstädes under brydsamma omständigheter sökt hjälpa sig ur svårigheter, eller sedelutgifningsrättens öfverskridande för någon tid, torde icke kunna för Riksbanken påtänkas, då rättighet att vidtaga en sådan åtgärd icke lærer ensamt åt bankstyrelsen öfverlemnas och med stadgarne för Riksbankens förvaltning det icke öfverensstämmer, att regeringen skulle derom förfoga. Så mycket angelägnare torde det emellertid vara, att för Riksbankens sedelutgifningsrätt bestämmas sådana grunder att, om svåra tider för affärsverlden mer eller mindre oförberedt komma, sedelutgifningen icke kan vara så långt sträckt, att, till undvikande af ett öfverskridande, bankstyrelsen nödgas att, som det heter, strypa lånerörelsen. Lemnas vid uppgörande af nya grunder för sedelutgifningsrätten Riksbankens alla vid anfordran förfallande förbindelser utan afseende, måste ju vid en kris de utvägar, Riksbanken kan ega att tillfälligt öka sin sedelutgifningsrätt, i första rummet användas att motsvara uttagen vid anfordran från vissa räkningar, och för upprätthållande eller, om så finnes nyttigt, utvidgande af lånerörelsen tillgångarne befinnas stängda.

Härmed vilja Fullmäktige emellertid icke hafva påstått, att de nuvarande bestämmelserna rörande sedelstockens beräkning skulle oförändrade bibehållas. Att endast fästa afseende på folioräkningsmedlen är icke, efter

Fullmäktiges åsigt, tillfredsställande. Men om och när en ändring häruti anses böra ske, lärers densamma icke välbetänkt kunna vidtagas så enkelt och enstaka, som motionären föreslagit, utan torde väl foliomedlens ställning och behandling böra i sammanhang dermed förändras, och till följd häraf stadgandena i Riksbankens reglemente undergå åtskilliga ändringar, om hvilka motionären icke haft något att förmäla.

I förslaget är silfver äfven i myntad form helt och hållet uteslutet från de valutor, på hvilka sedelutgifning skulle få grundas. Att, sedan guldmyntfot är genomförd, detta från Riksbankens synpunkt kunde vara önskvärdt, må villigt erkännas. Men då Riksbanken fått sig ålagdt att för statsverkets räkning invexla dess skiljemynt, komma till följd häraf mestadels betydliga belopp silfvermynt att i Riksbanken finnas upplagda, derest icke så kan ordnas, att Riksbanken städse får till statsverket emot motsvarande valuta aflemna hvad som icke för vexlingens fortgång erfordras. Innan beslut fattas om det nu i riket gällande silfvermyntets uteslutande från de valutor, på hvilka sedelutgifning får grundas, torde derföre böra öfvervägas, om i afseende på silfvermyntet kan så ställas, som nyss är nämnt, eller, derest detta från statsverkets sida möter hinder, om icke till det allmännas båtnad Riksbanken må fortfara att, när så fordras, innehafva något lämpligt belopp gällande silfvermynt, men i ersättning för detta åliggande också vara berättigad att intill något fastställt belopp derå utgifva sedlar.

I stället för de tretio millioner sedlar, Riksbanken nu har rätt att utöfver vissa dess tillgångar utgifva, har motionären föreslagit, att sedlar skulle få utgifvas till belopp, motsvarande Riksbankens grundfond och reservfond. Hvad den sist nämnda beträffar, hvilken är afsedd att användas till betäckande af förluster å Riksbankens rörelse och kan vara den tillgång, som måste för sådant ändamål i första rummet tillgripas, synes det icke vara fullt lämpligt att anvisa just den såsom en af de tillgångar, hvarpå Riksbankens utgifna sedlar äro grundade. I fråga åter om grundfonden är det svårt att säga, hvilken af Riksbankens tillgångar utgör grundfonden. Dit kunna ju räknas så väl de tillgångar, som redan äro angifna såsom grund för sedelutgifning, som äfven förrådet af skiljemynt, hvilket motionären alls icke vill antaga såsom grund för sedelutgifning. Det vill derföre synas riktigare och enklare att tillerkänna Riksbanken en sedelutgifning till bestämdt belopp på grund af de tillgångar den eger, än att såsom grund för sedelutgifning förebära vissa fonder, om hvilka, rörande den ena, icke kan bestämdt uppgifvas af hvilka valutor den består, och den andra, om behof uppstår, kan komma att i första rummet angripas för betäckande af lidna förluster.

För öfrigt finnes emellan nu gällande stadganden och motionärens förslag skiljaktigheter derutinnan att, enligt förslaget, endast inom landet befintligt guld skulle utgöra grund för sedelutgifning, då nu äfven på utrikes

ort nedsatt eller under transport varande guld räknas bland valutor, på hvilka sedelutgifning får ega rum, samt att likaledes till samma valutor skulle höra "fordringar" hos banker och bankirer på utrikes ort, i stället för att i nu gällande reglemente, "hos bankinrättningar eller handelshus *innestående medel*" så räknas. Efter motionärens åsigt skall således väl en fordran å utrikes ort vara grund för sedelutgifning, men, om för samma fordran inköpes guld, som ligger till Riksbankens förfogande, skulle rättigheten att derpå utgifva sedlar upphöra så väl under den tid guld<sup>et</sup> kvarligger å utrikes ort, som medan det föres hit till landet och detta, fastän vid fraktande sjöledes försäkring skall tagas. "Fordringar" kunna förfalla långt i framtiden och hafva derföre ansetts mindre lämpliga såsom sedelutgifningsvaluta än "*innestående medel*", öfver hvilka Riksbanken har att genast förfoga. Om slutligen "handelshus" skulle uteslutas för att ersättas med "bankirer", torde i fall, der samma firma gör både handels- och bankiraffärer, tvekan lätteligen uppstå, om meningen med ändringen mera är att hindra dem, som drifva handel, att innehafva Riksbankens penningar eller att dertill be- myndiga dem, som göra bankiraffärer. Fullmäktige sakna allt skäl att förorda någon af dessa ändringar och få, med åberopande af hvad anfördt blifvit, afstyrka, att motionärens förslag i dess helhet må vinna bifall."

Vid härefter å nyo företagen behandling af ifrågavarande ärende yppades inom Utskottet flera olika meningar, om och hvilka åtgärder i anledning af förevarande motion borde vidtagas, och stannade Utskottet dervid i det beslut, att, då Fullmäktige, ehuru de afstyrkt bifall till motionärens förslag i dess helhet, likväl å andra sidan yttrat, att de icke dermed ville hafva påstått, att de nuvarande bestämmelserna rörande sedelstockens beräkning borde oförändrade bibehållas, ärendet skulle till Fullmäktige återförvisas, med delgifvande dervid af de under öfverläggningen i frågan framställda särskilda förslag och med anmodan till Fullmäktige att till Utskottet inkomma med utlåtande och förslag till nya grunder för Riksbankens sedelutgifning och de ändringar i bankoreglementet, som i följd deraf kunde blifva erforderliga, samt att derjemte särskildt meddela Utskottet, huru vida under numera inträdda förändrade förhållanden det vore vidare lämpligt att låta Riksbankens silfverförråd ingå såsom grund för sedelutgifningen samt att bibehålla bestämmelsen om en viss summa, hvarmed sedelstocken får öfverstiga de till grund för sedelutgifningen beräknade tillgångar.

Fullmäktiges med föranledande häraf den 10 innevarande månad till Utskottet aflättna skrifvelse anser Utskottet sig jemväl böra här ordagrant intaga, så lydande:

"I anledning af Utskottets remiss å en af Herr A. O. Wallenberg väckt motion om förändrade grunder för Riksbankens sedelutgifningsrätt, afgåfvo

Fullmäktige den 22 sistlidne Februari yttrande, hvaruti de på anförda skäl afstyrkte bifall å Herr Wallenbergs motion.

Vid förehafvande den 27 nyssnämnda månad af Fullmäktiges omförmälda yttrande, har Utskottet, enligt Fullmäktige den 7 nästlidne Mars tillhandakommet transsumt af Utskottets protokoll för samma dag, beslutat återremittera frågan till Fullmäktige, med anmodan till dem att till Utskottet inkomma med nytt utlåtande och förslag till grunder för Riksbankens sedelutgifningsrätt samt till de ändringar i bankoreglementet, som till följd af ett sådant förslag kunde blifva erforderliga.

Derjemte hafva Fullmäktige fått emottaga utdrag af Utskottets protokoll den 5 Mars 1877, i hvilket Utskottet öfverlemnadt ett af Herr von Braun afgifvet skriftligt förslag till ändring af bestämmelserna i § 6 af bankoreglementet, att tagas under öfvervägande i sammanhang med den till Fullmäktige återförvisade frågan om förändring af grunderna för Riksbankens sedelutgifningsrätt.

De af Herr von Braun föreslagna ändringar i § 6 af reglementet äro: att momentet 2 måtte utgå; och

att första stycket af mom. 3 finge denna lydelse:

Mom. 2. Riksbankens utelöpande sedlar få aldrig öfverstiga den summa, hvartill Riksbankens grundfond i banklagen är fastställd, med högre belopp än som motsvaras af sammanlagda värdet af följande bankens tillgångar:

- a)
  - b)
  - c)
- } lika med punkt. a), b) och c) i nuvarande mom. 3 af 6 §.

I den del Utskottets återremiss kan afse Herr A. O. Wallenbergs motion hänvisa Fullmäktige till det af dem den 22 Februari 1877 afgifna yttrande om samma motion.

I hvad Utskottets återremiss afser uppdrag för Fullmäktige att afgifva förslag till grunder för Riksbankens sedelutgifningsrätt jemte yttrande öfver Herr von Brauns motion anse sig Fullmäktige böra anförda följande.

Så väl af hvad det Fullmäktige tillhandakomna transsumt upplyser rörande de inom Utskottet yttrade meningar, som af sjelfva åtgärden att, sedan en så betydlig del af Riksdagen förflutit, infordra Fullmäktiges yttrande i tydlig afsigt att redan under pågående riksdag bringa frågan till slutligt afgörande, följer, att Utskottet önskar, att Fullmäktige skola skyndsamt behandla ärendet. Efter Fullmäktiges mening finnes inom hela området för lagstiftningen rörande Riksbanken icke någon fråga af så genomgripande vikt som den om grunderna för Riksbankens sedelutgifningsrätt och följaktligen icke någon, som så litet egnar sig för påskyndad behandling. Då Fullmäktige för att efterkomma Utskottets fattade beslut nu gå att afgifva

det äskade förslaget, utan att dervid få begagna den tid till sakens beredande och öfvervägande, hvartill dennas vigt manat, hafva de desto mindre bort underlåta en erinran om de förhållanden, under hvilka de haft att behandla ärendet, som det, sedan Riksbanken icke vidare har något afsevärdt förråd af omyntadt silfver att begagna såsom grund för sedelutgifningsrätt, icke lärer finnas någon som helst tvingande anledning, hvarför ur Riksbankens synpunkt den ifrågasatta förändringen skulle fordra skyndsam behandling.

Det är icke nödvändigt att för en bank, som fått rätt att utgifva sedlar, vidtaga några bestämmelser om huru långt och inom hvilka gränser denna rätt skall begagnas. Det går an att låta beloppet af utelöpande sedlar bero endast af rörelsens förmåga att dem upptaga och bankens förmåga att dem inlösa. Men om man icke finner rådligt att sålunda lemna förhållandena att ordnas efter styrelsens för dagen uppfattning, utan erkänner behovet att bestämma gränser för sedelutgifningsrätten, torde väl sådant böra ske i syfte att verka derhän, ej mindre att banken icke skall utgifva flere sedlar, än den rimligen kan antagas ega förmåga att inlösa, utan äfven att förekomma, det banken skulle kunna utlemna det honom medgifna sedelbelopp under sådana förhållanden, att den ställer sig i saknad af medel att fullgöra andra åtagna förbindelser eller nödgas för beredande af utväg dertill vidtaga åtgärder, som tryckande inverka på rörelsen. Med erkännande af båda dessa syftemål, hafva ock i stadgandena om gränserna för Riksbankens rätt att utgifva sedlar efter sista realisationen afseende ständigt fästats å bankens vid anfordran förfallande förbindelser. Herr von Braun föreslår nu, att alla dylika bestämmelser skola borttagas, och att, på samma gång sedelutgifningsrättens högsta belopp minskas med fem millioner kronor, endast utelöpande sedlar skola dervid tagas i beräkning. Härigenom bortkastas emellertid det ena af ofvan nämnda syftemål för sedelutgifningsrättens begränsning och äfventyras en sådan ställning för Riksbanken, att vid lättare än förr uppnådd gräns för sedelutgifning annan utväg för fullgörande af Riksbankens åtaganden i afseende på kreditiv- och öfriga vid anfordran förfallande förbindelser ej finnes, än att inskränka eller till äfventyrs upphöra med diskonterings- och lånerörelsen. Må hända åberopas till stöd för dylika förslag de stadganden rörande enskilda bankers sedelutgifningsrätt, som i kungörelsen den 12 Juni 1874 bestämdes. Men utom det att med dessa stadganden väl mindre afsågs att meddela några allmängiltiga mönsterföreskrifter, än att, så mycket omständigheterna medgäfvö, förbättra stadganden, som befunnits bristfälliga, torde emellan förhållandena med enskilda banker och med Riksbanken förefinnas åtskilliga skiljaktigheter, hvilka möjligen vore egnade att föranleda önskan att i hit hörande ämnen den enskilda bankens ställning kunde jemkas efter Riksbankens, men icke borde leda derhän, att

för Riksbanken skulle beredas möjligheten af en sådan ställning, som lagligen medgifves en enskild bank.

För hvar och en, som egnar någon uppmärksamhet åt följderna för rörelsen och penningställningen inom landet, derest Riksbanken försattes i sådant skick, att dess lånerörelse skulle för någon tid i större grad inskränkas eller alldeles upphöra, lærer det blifva klart att, i fall detta kan afvärjas eller i någon väsentligare grad förekommas genom stadganden i grunderna för sedelutgifningsrätten, dessa stadganden äro behöfliga och välbetänkta i samma mån, som Riksbankens lånerörelse må vara för landets handel och näringar önskvärd och gagnande.

Enligt Herr von Brauns förslag skulle utelöpande postvexlar icke tagas i beräkning såsom ett begagnande af sedelutgifningsrätten. När emellertid en postvexel i något af Riksbankens kontor säljes, emottager Riksbanken såsom valuta sina utelöpande sedlar, hvilka derefter, mestadels endast för en eller två dagar, finnas i Riksbankens förvar för att efter denna tidrymd i något af dess andra kontor åter utbetalas. Postvexel är således icke annat än en vid anfordran förfallande representant för utelöpande sedlar. Det skulle ganska litet öfverensstämma med den trygga ställning, som utgör ett berättigadt önskningsmål för Riksbanken, om man vid beräkning af sedelutgifningen skulle lemna å sido de sedlar, som verkligen löpa ute, fastän i form af postvexlar, eller om man beredde möjlighet för en sådan händelse, att Riksbankens sedelutgifningsrätt öfverskreds derigenom, att den återlöste representativ för sina egna sedlar.

De på folioräkning innestående medel äro icke de enda, som vid anfordran förfalla, utan enahanda är förhållandet med upp- och afskrifningsmedel och med outtagna kreditivbelopp. Så gifvet det torde få anses att vid tider, då penningarörelsens jemna gång rubbas, dessa medel komma att utöfver det vanliga måttet anlitas, lærer dock kunna för visst antagas att, så länge dessa Riksbankens rörelsegrenar fortgå, uttagning af hela innestående beloppet på dessa räkningar icke behöfver ifrågakomma. Fullmäktige anse derföre det nuvarande stadgandet, att folioräkningsmedel skola till hela beloppet räknas som sedlar, medan öfriga arter af medel, förfallande vid anfordran, lemnas utan afseende, icke vara väl beräknadt. I syfte att Riksbanken å ena sidan städe må vara beredd att möta förökade uttag, utan att lånerörelsens fortgång rubbas, och å andra sidan icke för nyss sagda ändamål må påläggas att hålla i beredskap mera än som antagligen kan vara af behof påkalladt, föreslå Fullmäktige, att en tredjedel af innestående upp- och afskrifnings- och folioräkningsmedel samt af outtagna kreditivbelopp skola såsom sedelstock beräknas. Och torde Fullmäktige härmed hafva angifvit de grunder, till följd hvaraf de icke kunna instämma i hvad Herr

von Braun rörande folioräkningsmedlens och utelöpande postvexlars uteslutande från sedelstocken föreslagit.

Herr von Braun har vidare föreslagit, att beloppet af Riksbankens lagstadgade grundfond skulle utgöra grund för sedelutgifning och träda i stället för de tretio millioner, hvarmed de af Herr von Braun bibehållna sedelutgiftningssvalutor hittills fått öferskridas. Det förefaller, som om äfven detta förslag skulle vara föranledt af hvad 1874 stadgades rörande enskilda bankers sedelutgiftningsrätt. Men härvid är att märka, att enskilda bankernas på grundfonden beroende sedelutgifning icke är grundad på deras grundfonder, utan på det i allmänt förvar nedsatta grundfondshypoteket. Här utgöres således sedelutgiftningsgrunden af en bestämd och särskildt afsatt valuta, hvilket alls icke är fallet med Riksbankens grundfond. När vissa medel skola till grund för sedelutgifning anvisas, är det väl en oeftergifflig fordran, att dessa medel skola vara kända och till sitt slag bestämda. Äro de icke detta, så är det åtminstone mindre missledande att, såsom hittills, angifva ett visst belopp, beräknadt efter hvad Riksbankens tillgångar må anses medgifva, såsom gräns för sedelutgifning, än att göra denna beroende af grundfonden. Hvad åter den af Herr von Braun förordade förändring angår, att sätta grundfondens tjugufem millioner i stället för nuvarande tretio millioner, är det väl sant, att vid uppställning af siffrorna i Herr von Brauns förslag en betydlig förökning i sedelutgiftningsrätten ändock visar sig. Men denna ökning är endast skenbar, enär, om ifrågavarande förslag vunne godkännande, skulle, så länge omtänksamhet gjorde sig gällande hos bankens styrelse, denna icke underlåta att hålla högst betydliga belopp i beredskap till mötande af de vid anfordran förfallande förbindelserna. Verkningarne af de föreslagna förändringarne skulle således blifva, att för bankens styrelse möjlighet beredes att lemna omtänksamheten å sido eller att, om behörig varsamhet iakttages, nedsättningen med fem millioner kronor kommer att verka såsom en verklig minskning i sedelutgiftningsrätten. För Fullmäktige synes ingendera af dessa förändringar önskelig eller eftersträfvansvärd och nedsättningen särskildt under för handen varande förhållanden egnad att väl betänkas, hvarför Fullmäktige finna sig icke heller i denna del kunna förorda Herr von Brauns förslag.

Vid ett föregående tillfälle hafva Fullmäktige redan angifvit anledningarne, hvarföre de anse mindre lämpligt att alldeles utesluta det myntade silfret såsom sedelutgiftningsgrund. Vigten af dessa skäl vinner ökad styrka, om under nuvarande förhållanden en förändring i sedelutgiftningsrätten skall genomföras. Efter all anledning kommer under innevarande år mycket af det äldre silfvermyntet att från allmänna kassor ingå till Riksbanken, der det skall qvarhållas. Om motsvarande nytt silfver utginge i rörelsen, vore

saken af mindre betydelse, men under de sista månaderna har visat sig, att äfven det nya kronsilfret åter ingår i Riksbankens kassor. Fortfar detta förhållande, är naturligtvis icke synnerligt stor myntning att påräkna, utan silfret kommer att i Riksbanken uppläggas i förråd. Då för närvarande penningeförhållandena icke äro sådana, att Fullmäktige anse sig kunna tillstyrka någon synnerlig inskränkning i sedelutgifningsrättens belopp, föreslå Fullmäktige, att sedelutgifning bibehålles på myntadt, i Sverige gällande silfver, dock ej till högre belopp än fem millioner kronor. I den mån silfverbehållningen åter nedgår och det till äfventyrs kan med statsverket träffas sådan uppgörelse, att icke dess myntade silfver behöfver till betydliga belopp läggas i förråd i Riksbanken att tynga på dennas tillgångar, kan ju det nu föreslagna beloppet nedsättas och slutligen borttagas. Genom uteslutande af det omyntade silfret från Riksbankens sedelutgifningstillgångar vunnas i allt fall en gifven förbättring. Om detta förslag vinner afseende, anse Fullmäktige nedsättningen med tio procent af pregelvärdet på konventionssilfvermyntet kunna borttagas, då härigenom någon motsvarighet i verkligt värde till följd af silfverprisets föränderlighet icke vinnes, utan stadgandet endast föranleder, att silfvermyntet måste beräknas till ett värde bland Riksbankens tillgångar och till ett annat i den metalliska kassan.

I öfverensstämmelse med hvad ofvan blifvit yttradt, tillstyrka Fullmäktige följande ändringar i §§ 5 och 6 af bankoreglementet:

att § 5 kommer att lyda, som följer:

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt Riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt myntadt eller omyntadt guld; äfvensom Riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt eller annat i riket gällande silfvermynt, detta dock icke till högre belopp än fem millioner kronor;

samt att mom. 2 punkten b) af § 6 erhåller denna lydelse:

b) en tredjedel af de på upp- och afskrifnings- eller folioräkning innesående medel och af outtagne andelar å beviljade kassakreditiv.

Skulle bibehållande, äfven i så inskränkt mått som ofvan är föreslaget, af myntadt silfver såsom sedelutgifningsgrund bedömas så olämpligt, att det icke vinner godkännande, kunde med uteslutande af stadgandet härom orden "tretio millioner kronor" i mom. 3 ändras till tretiofem millioner kronor och dymedelst väsentligare rubbning i nuvarande förhållanden undvikas. Fullmäktige hafva för deras del trott det vara lämpligare att för någon tid bibehålla myntadt silfver såsom sedelutgifningsgrund än att höja beloppet tretio millioner.

De förändringar, Fullmäktige sålunda anse sig kunna förorda, äro visserligen icke särdeles betydliga i jemförelse med hvad enskilde motionärer påyrkat. Men Fullmäktige hålla för deras del före, att hvad de föreslagit

utgör verkliga, utan våda verkställbara förbättringar i nuvarande stadganden, och att det icke är under in- och utrikes förhållanden, sådana som nuvarande, man välbetänkt inlåter sig på genomgripande, icke af något Riksbankens behof påkallade förändringar, hvilkas möjliga verkningar under betänkliga förhållanden man till äfventyrs lättare förbiser än förutser.

Enligt Utskottets föreskrift skulle Fullmäktige jemväl afgifva förslag till de öfriga förändringar i bankoreglementet, som de nya bestämmelserna om sedelutgifningsrätten kunde föranleda. Utom det att kännedom om hvilka sist nämnda nya stadganden blifva är behöflig, derest förslagen till öfriga ändringar i reglementet skola kunna lämpas derefter, komme ett nu fortsatt arbete med uppgörande af ändringsförslag att fördröja afgifvandet af Fullmäktiges yttrande i hufvudsaken. Fullmäktige hafva derföre trott sig bäst efterkomma Utskottets önskningsar, då de härmed aflemna sitt förslag rörande grunderna för sedelutgifningsrätten och anhålla att, tills denna fråga blifvit afgjord, få uppskjuta behandlingen af de vidare förslag, som deraf må föranledas. Vinner denna sista hemställan icke Utskottets bifall, lära Fullmäktige få emottaga Utskottets föreskrift att genast fortsätta sitt arbete med uppgörande af de nu felande förslagen.“

---

Af Riksbankens ovilkorliga skyldighet att, när helst så påfordras, inlösa sina sedlar med mynt efter den grund, Konung och Riksdag fastställt framgår nödvändigheten för Riksbanken att såsom underlag för penningväsendet ständigt hafva till hands så stor metallisk kassa, som, för detta ändamål och för att försäkra stadga i myntrepresentativens värde såsom omsättningsmedel, må vara erforderlig. Sedan numera guld blifvit såsom värde-mätare i vårt land antaget och Riksbankens sedlar derföre skola med guldmynt inlösas, kan Utskottet ej annat än principiellt instämna med motionären derutinnan, att Riksbankens metalliska kassa endast bör utgöras af guld och således silfver i så väl myntad som omyntad form uteslutas från de valutor, på hvilka sedelutgifning får grundas. De betänkligheter, som för tillfället möta mot en sådan åtgärd, hafva dock, enligt Utskottets åsigt, blifvit af Fullmäktige i deras här ofvan intagna yttranden så öfvertygande framhållna, att Utskottet med hänsyn dertill icke funnit sig för närvarande och intill dess det af Fullmäktige omförmälda förhållandet mellan statsverket och Riksbanken beträffande skyldigheten för Riksbanken att för statsverkets räkning invexla dess silfverskiljemynt blifvit annorlunda ordnad, kunna, helst under nu rådande penningställning, i vidsträcktare mån tillstyrka den ifrågakämda förändringen i afseende å hvad som skall såsom metallisk kassa anses, än att

det omyntade silfret, hvilket hädanefter icke torde komma att till någon afsevärd myckenhet bland Riksbankens tillgångar ingå, från sagda kassa utslutes, och att, med borttagande af stadgandet om det preglade silfvermyntets beräkning till endast 90 procent af pregelvärdet, det belopp myntadt silfver, som må i metalliska kassan inberäknas, begränsas till hvad Fullmäktige ansett kunna antagas komma att i Riksbankens kassor högst ingå, eller fem millioner kronor; likasom det obetydliga belopp silfver i myntad och omyntad form, som hädanefter kan komma att för Riksbankens räkning å utrikes ort förvaras eller derifrån hit till riket transporteras, saklöst torde kunna i afseende å sedelutgifningsrätten lemnas å sido och i följd deraf stadgandet derom i § 6 mom. 3 b) af bankoreglementet utgå. Af detta Utskottets förslag följer ock, att utbyte i reglementet af benämningen metallisk kassa mot guld tillgång icke kan ifrågakomma.

Beträffande grunderna för Riksbankens sedelutgifningsrätt, har Utskottet funnit sig icke kunna biträda de af Herr Wallenberg i nu gällande bestämmelser föreslagna ändringar angående dessa grunder. Om det ock må kunna öfverlemnas åt bankstyrelsens bepröfvande och afgörande, inom hvilka gränser denna rättighet skall begagnas, synes dock tryggheten för ett riktigt handhavande af densamma under alla förhållanden bättre tillgodoses, derest de grunder, som i afseende å sedelutgifningsrättens begränsning må finnas allmängiltiga och således böra följas, blifva för bankens styrelse och förvaltning till efterrättelse föreskrifna, i syfte att banken såväl under gynsamma penningetider som vid hastigt inträffade och starka kastningar i penningemarknaden må kunna med mynt inlösa sina utelöpande sedlar och på samma gång fullgöra sina öfriga förbindelser. Utskottet har för sådant ändamål funnit hänsyn hädanefter som hittills böra tagas så väl till beloppet af utelöpande postvexlar som ock till de hos Riksbanken på särskilda räkningar insatta medel, hvilka vid anfordran förfalla. Hvad dessa senare medel beträffar, fästes i nu gällande reglemente endast afseende vid folioräkningsmedlen, hvilka till hela beloppet räknas såsom utelöpande sedlar, under det att öfriga sådana medel, nemligen upp- och afskrifningsmedel samt outtagna kreditibelopp, icke alls tagas i beräkning. Då för ett sådant förhållande något som helst tillfredsställande skäl icke torde kunna åberopas, men å andra sidan Fullmäktige ansett, att för mötande äfven under brydsamma penningetider af uttag å nyss berörda räkningar, utan att lånerörelsens fortgång rubbas, Riksbanken icke kunde antagas behöfva hålla i beredskap mer än en tredjedel af de å dessa räkningar innestående medel, har Utskottet ansett sig kunna, lika med Fullmäktige, tillstyrka, att i beloppet af Riksbankens utelöpande sedlar ej mindre postvexlarne, än ock nyssnämnda vid anfordran förfallande medel, dessa senare dock endast till en tredjedel, skola inräknas.

För att visa förhållandet under nästlidna två år emellan de då innesående folioräkningsmedlen å ena sidan samt en tredjedel af dessa medel äfvensom af uttagna kreditivbelopp samt af upp- och afskrifningsmedel å den andra, får Utskottet härmed lemna följande sifferredogörelse:

	På folioräkning innesående.	En tredjedel af innesående folioräknings- medel.	En tredjedel af uttagna kreditivbelopp.	En tredjedel af upp- och afskrifnings- medel.	S u m m a. (de tre sista posterna.)
<i>År 1875.</i>					
den 31 Mars .....	14,552,086 81	4,850,695 60	2,215,910 13	159,680 53	7,226,286 26
den 30 Juni .....	9,783,877 89	3,261,292 63	2,022,252 33	322,406 79	5,605,951 75
den 30 September	8,425,549 02	2,808,516 34	2,116,634 56	262,335 07	5,187,485 97
den 31 December	11,271,251 68	3,757,083 89	2,646,100 27	448,331 29	6,851,515 45
<i>År 1876.</i>					
den 31 Mars .....	10,215,230 39	3,405,076 79	2,593,897 48	488,157 09	6,487,131 36
den 30 Juni .....	8,813,600 59	2,937,866 86	2,780,691 09	489,849 24	6,208,407 19
den 30 September	8,208,514 35	2,736,171 45	2,695,857 38	481,435 01	5,913,463 84
den 30 December	12,130,867 36	4,043,622 45	2,701,554 12	545,751 46	7,290,928 03

Enligt denna redogörelse skulle, för så vidt af densamma kan slutas, genom de nu af Utskottet föreslagna förändrade grunder för sedelberäkningen Riksbankens sedelutgifningsrätt komma att ökas.

Hvad särskildt vidkommer förslaget att i stället för de 30 millioner kronor, Riksbanken har rätt att, utöfver vissa dess tillgångar, i sedlar högst utgifva, sådana skulle få utgifvas till belopp, motsvarande Riksbankens grundfond och reservfond eller, såsom inom Utskottet blifvit ifrågakäldt, blott grundfonden, tillåter sig Utskottet fästa uppmärksamheten derpå, hurusom nuvarande stadgandet i 6 § 3 mom. af bankoreglementet, hvilket tillkom år 1845, under de flera brydsamma penninge- och handelskonjunkturer, som sedan dess inträffat, visat sig vara till synnerlig båtnad för så väl allmänheten som Riksbankens verksamhet, och att någon som helst våda utaf detta stadgandes bibehållande icke rimligen kan antagas vara att befara, allra helst sedan nämnda tid Riksbankens tillgångar i så väsentlig grad förökats. Enligt hvad bokslutet för år 1876 gifver vid handen, uppgingo vid sistlidna års utgång Riksbankens tillgångar till mer än tredubbla beloppet af icke blott de metalliskt obetäckta sedlarna utan äfven den metalliskt obetäckta delen af sedelstocken, det vill säga då folioräkningsmedlen samt utelöpande

postvexlar räknas såsom sedlar. \*) Att nu utbyta detta vissa och bestämda belopp af 30 millioner mot Riksbankens grund- och reservfond, hvilka medel äro förändring underkastade och, hvad grundfonden särskildt beträffar, till sitt slag obestämda, har Utskottet, på grund af nämnda förhållanden och de flera skäl Fullmäktige mot en dylik anordning här ofvan uttalat, funnit hvarken behöfligt eller lämpligt, utan biträder Utskottet jemväl i denna del Fullmäktiges framställning, allenast att Utskottet, för vinnande af mera enkelhet i uppställningen af bestämmelserna angående Riksbankens sedelutgifning, ur reglementets 6 § uteslutit momentet 2 och infört de deruti nu meddelade stadganden med de af Utskottet deri föreslagna, här ofvan omförmälda ändringar under samma §:s 3 mom.

I enlighet med hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer Utskottet:

att, med afslag å Herr Wallenbergs motion, §§ 5 och 6 i nu gällande bankoreglemente måtte komma att erhålla följande förändrade lydelse:

\*) Den metalliskt obetäckta delen af sedelstocken, jemte skulden å folioräkningar samt utelöpande postvexlar, uppgick vid 1876 års slut till kronor 16,674,371: 62.

Såsom betäckning derför innehade Riksbanken vid samma tid:

10 procent af pregelvärdet å 1873 års silfvermynt .....	kronor	234,404: 90.	
oremitterade vexlar .....	>	10,751,440: 61.	
koppar- och bronsmynt .....	>	147,477: 42.	
svenska statspapper .....	>	5,426,372: 54.	
utländska d:o .....	>	7,434,812: 11.	
fordran hos hypoteksbanken .....	>	4,225,249: 17.	
utlåning mot pant af lånebanksobligationer .....	>	9,000: —	
d:o » » af fast egendom i stad .....	>	225,732: 01.	
statslånefondsmedel .....	>	839,289: 66.	
diskonterade vexlar .....	>	10,164,442: 67.	
utlåning mot pant af löpande förskrifning .....	>	13,261,697: 27.	
d:o » » af vågförda effekter .....	>	4,432,326: 16.	
å kassakreditiv uttagna belopp .....	>	8,812,037: 63.	
omsättningslån .....	>	1,452,797: 83.	
afbetalningslån .....	>	5,486,154: 31.	
diverse enskilda bankers sedlar .....	>	365,409: 40.	73,268,643: 69.
Efter afdrag härifrån af:			
upp- och afskrifningsmedel .....	kronor	1,637,254: 37.	
depositionsmedel .....	>	17,867,674: 19.	
utelöpande lånebanksobligationer .....	>	672,243: 29.	20,177,171: 85.
återstår ett öfverskott af .....	kronor	53,091,471: 84.	

utgörande mer än 3 gånger beloppet af den metalliskt obetäckta sedelstocken.

## § 5.

Nuvarande lydelse:

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt guld- och silfvermynt samt omyntadt guld och silfver; dock att härvid det efter lagen om rikets mynt af den 30 Maj 1873 preglade silfvermynt icke beräknas till högre värde än nitio procent af pregelvärdet.

## § 6.

Mom. 1. Riksbanken eger att under de vilkor och inom de gränser, som nedan bestämmas, utgifva sedlar, hvilka, jemlikt 72 § regeringsformen, för mynt i riket må erkännas.

Mom. 2. Såsom riksbankens sedelstock anses och beräknas:

a) utelöpande sedlar;

b) på folioräkningar inestående medel, hvilka skola vid anfordran tillhandahållas;

c) beloppet af utelöpande postvexlar.

Mom. 3. Sedelstocken, sålunda beräknad, får aldrig uppgå till mera än högst tretio millioner kronor utöfver sammanlagda beloppet af följande riksbankens tillgångar, nemligen:

## § 5.

Föreslagen lydelse:

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt, myntadt och omyntadt guld äfvensom riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt eller annat i riket gällande silfvermynt, detta dock icke till högre belopp än fem millioner kronor.

## § 6.

Mom. 1. Riksbanken eger att under de vilkor och inom de gränser, som nedan bestämmas, utgifva sedlar, hvilka, jemlikt 72 § regeringsformen, för mynt i riket må erkännas.

Mom. 2. Sådana sedlar är riksbanken berättigad utgifva till belopp, motsvarande:

a) metalliska kassan enligt nästföregående §;

b) på utrikes ort nedsatt eller under transport derifrån varande guld i myntad och omyntad form; och

c) andra hos bankinrättningar eller handelshus å utrikes ort inestående medel

samt derutöfver tretio millioner kronor, i hvilket sistnämnda belopp dock jemväl skola inräknas utelöpande postvexlar samt en tredjedel af de på upp- och afskrifningsräkning och fo-

- a) metalliska kassan enligt nästföljande §;
- b) på utrikes ort nedsatt eller under transport derifrån varande guld och silfver i myntad eller omyntad form; och
- c) andra hos bankinrättningar eller handelshus å utrikes ort innesående medel.
- lioräkning innesående medel, äfvensom af outtagna andelar af beviljade kassakreditiv.

Stockholm den 24 April 1877.

På Utskottets vägnar:

J. J. EKMAN.

*Reservationer:*

af Herr *Gumælius*: "De efter min uppfattning betänkligaste felaktigheterna i nu gällande grunder för Riksbankens sedelutgifning, sådana de finnas bestämda i bankoreglementets §§ 5 och 6, äro:

att silfver ännu upptages såsom grund för utgifning af sedlar att inlösas med guld;

att trettio millioner "sväfva i luften" utan angifvet underlag och gifva åt Riksbankens sedelutgifning ett i forna tider må hända berättigadt, men på 1870-talet visserligen orättvist sken af mindre fasthet, än som innefattas i 1874 års banklags motsvarande bestämmelser för de enskilda bankerna; samt att såsom ingående i "sedelstocken" riktigt angifvas foliomedel.

Villigt medgifvande, att Utskottets yrkande både i form och sak är något bättre än de nuvarande ohållbara stadgandena, må jag dock beklaga, att det samma efter min mening ännu är behäftadt med väsentliga brister (i fråga om silfret och om de trettio millionerna), hvadan det icke torde

kunna antagas annat än såsom ett öfvergångsförslag, hvilket Utskottet ock afgifvit sin hemställan i fråga om silfret vara.

Då jag icke fullt instämmer i det slut, hvartill Utskottet kommit, faller det sig temligen klart, att icke heller dess motivering synes mig i allo tillfredsställande.“

af Herr *Peyron*, som velat hafva antecknad, att han under frågans behandling i Utskottet yrkat bifall till Herr Wallenbergs motion i dess helhet;

af Herr *Ribbing*: „Emot Utskottets tillstyrkan af herrar bankofullmäktiges förslag, att såsom grund för Riksbankens sedelutgifningsrätt anse och betrakta i riket gångbart silfverskiljemynt samt att såsom utelöpande bank-sedlar anse en tredjedel af hvad på folioräkning inestår, samt en tredjedel af hvad som på upp- och afskrifningsräkning inestår och ändtligen en tredjedel af hvad som icke blifvit uttaget på de beviljade kassakreditiven, får jag mig reservera.

Vid 1872 års riksdag beslöts, att de på beviljade kassakreditiv uttagna beloppen icke vidare skulle anses såsom utelöpande sedlar. Då detta beslut efter moget bepröfvande fattades, så finnes sedan dess ingenting hafva inträffat, som bör föranleda Riksdagen att nu fatta ett motsatt beslut.

Vid 1874 års riksdag upphörde de på upp- och afskrifning inestående medel att anses såsom utelöpande banksedlar. Af hvad anledning skulle Riksdagen nu frånträda detta beslut?

Det föreliggande förslaget innebär att två tredjedelar af de medel, som på folioräkning inestå, icke vidare skola såsom utelöpande sedlar anses. Hvarföre kan man icke då låta den tredje tredjedelen frikallas från att anses vara det den icke är. Detta förslag afviker i dessa punkter från den enkelhet och reda, som man bör söka och har rätt att finna i alla uppgifter. Det utlåtande, som bankofullmäktige afgifvit såsom motivering för sitt förslag, afhandlar äfven ämnen, som icke tillhöra denna fråga, och deribland vill jag endast vidröra, att man antydt Riksbankens förmåga att lemna lån vara beroende af huru uppgifterna om den begagnade sedelutgifningsrätten blifva uppställda. Ingen har föreslagit några nya bestämmelser i syfte att minska Riksbankens sedelutgifningsrätt, tvärtom afse alla förslag att bereda någon tillökning. Men hvarför denna fråga oupphörligt återkommer är endast att man eftersträfvat enkelhet och reda i dessa frågor, som nu mera tillhöra offentligheten, hvilket de icke gjort förr.

Ehuru jag erkänner motionärens bemödande att införa andra bestämmelser för Riksbankens sedelutgifningsrätt å tretio millioner, som icke af några valutor täckas, vara befogade, liksom hans förslag att icke anse post-vexlar såsom utelöpande riksbankssedlar, så vill jag likväl icke i detta af-

seende framställa något yrkande. Men då bankofullmäktige ansett, att silfverplants icke vidare bör upptagas bland grunderna för utelöpande sedlar lydande å guldmynt, så kan jag ännu mindre finna lämpligt att silfverskiljemynt, beräknadt till sitt fulla namnvärde, bör upptagas i dessa uppgifter såsom lämplig grund för Riksbankens utelöpande sedlar. Banksedeln är ett myntrepresentativ och silfverskiljemyntet är också ett myntrepresentativ. Att då i allmänna rörelsen utelöpande hålla ett myntrepresentativ på grund af ett annat ineliggande myntrepresentativ blir särdeles olämpligt.

Ehuru bankofullmäktige å ena sidan synas hysa farhåga för möjliga missbruk af banksedelutgifningsrätten, i fall den vunno tillökning, så hafva likväl bankofullmäktige antydt önskvärdheten, att någon tillökning i sedelutgifningsrätten borde Riksbanken beredas. Detta sistnämnda biträder jag gerna, och det kan med största lätthet vinnas, om man ur uppgifterna på Riksbankens sedelutgifningsrätt utesluter å ena sidan allt silfver och å den andra de på folioräkningar inestående beloppen. Genom en sådan åtgärd vunno Riksbanken en tillökning i sin sedelutgifningsrätt, motsvarande minst fem millioner kronor, och hänvisar jag för bedömandet af denna fråga till en denna reservation vidfogad tabell, som utvisar förhållandet vid slutet af hvarje de senaste tolf månader, för hvilka Riksbankens uppgifter varit tillgängliga.

På grund af hvad jag här anfört, får jag äran föreslå, det Riksdagen behagade besluta, att § 5 och § 6 må erhålla följande lydelse:

### § 5.

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt Riksbanken tillhörigt inom landet befintligt svenskt och utländskt guldmynt samt omyntadt guld.

### § 6.

Mom. 1. (Lika som förut).

Mom. 2. Summan af Riksbankens utelöpande sedlar och postvexlar får aldrig uppgå till mer än högst 30 millioner kronor utöfver sammanlagda beloppet af följande Riksbankens tillgångar, nemligen:

- a) Metalliska kassan enligt § 5.
- b) På utrikes ort nedsatt eller under transport derifrån varande guld i myntad eller omyntad form; och
- c) andra hos bankinrättningar eller handelshus å utrikes ort inestående medel.

Jemförelse emellan Riksbankens silfvertillgång och på folioräkning vid anfordran innestående medel.

		Silfvertillgång.		På Folioräkning innestående medel.		Folioräkningen öfverskjuter silfvertillgången.	
1876.							
Mars	31	9,123,070	55	10,215,230	39	1,092,159	84
April	29	8,973,023	35	11,532,390	30	2,559,366	95
Maj	31	8,514,460	69	9,733,341	43	1,218,880	74
Juni	30	8,168,728	87	8,813,600	59	644,871	72
Juli	31	8,327,725	91	9,876,611	26	1,548,885	35
Augusti	31	6,115,132	63	8,811,642	28	2,696,509	65
September	30	5,703,306	23	8,208,514	35	2,505,208	12
Oktober	31	5,148,672	79	9,730,008	72	4,581,335	93
November	30	3,871,257	90	11,112,986	02	7,241,728	12
December	30	3,942,660	11	12,130,867	36	8,188,207	25
1877.							
Januari	31	3,682,471	80	8,607,693	53	4,925,221	73
Februari	28	3,801,746	52	10,623,755	16	6,822,008	64

af Herr von Braun: "Mot Utskottets förslag till ändring af § 5 i bankoreglementet reserverar jag mig derföre, att, då endast guld kan användas till inlösning af bankens sedlar, det vore ändamålslost att i den metalliska kassa, som till detta ändamål måste hållas, inräkna bankens förråd af myntadt silfver, som icke består i annat än biljoneradt skiljemynt, hvilket svårligen kan anses och beräknas som metallisk kassa, på hvilken sedelutgifning kan grundas.

Af dessa skäl föreslår jag vördsamt, att denna § finge följande förändrade lydelse:

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt Riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt guldmynt samt omyntadt guld.

Med Utskottets föreslagna ändring af § 6 kan jag ej heller till alla delar förena mig. Att i stället för på folioräkningen innestående medel sätta en tredjedel af de på upp- och afskrifnings- eller folioräkning innestående medel, äfvensom af outtagna andelar af beviljade kassakreditiv, såsom

Utskottet föreslår, vore visserligen ingen förenkling och dertill en återgång till ett stadgande, som af Riksdagen blifvit utdömdt.

Deremot är inräknandet af på folioräkningar innestående medel, hvilka skola vid anfordran tillhandahållas, ibland Riksbankens sedelstock i min tanke fullkomligt obehörigt; och skulle genom hopande af medel under denna rubrik Riksbankens lånerörelse i betydlig grad och till stor skada genom minskad sedelutgifningsrätt kunna inskränkas.

Jag föreslår derföre, att § 6 finge följande förändrade lydelse:

Mom. 2 utgår och orden i mom. 3: "Sedelstocken sålunda beräknad" utgå och ersättas med: "Summan af Riksbankens utelöpande sedlar och postvexlar", samt att i punkten b) orden "och silfver" utgå."

af Herr *Ericson*.